

У КИЄВІ ЗАСНУВАЛИ ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ

20 травня 2015 року на установчих зборах в Києві засновано громадську організацію "Інститут душевної релігії".

Метою Інституту душевної релігії заявлено:

о об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями;

о утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей;

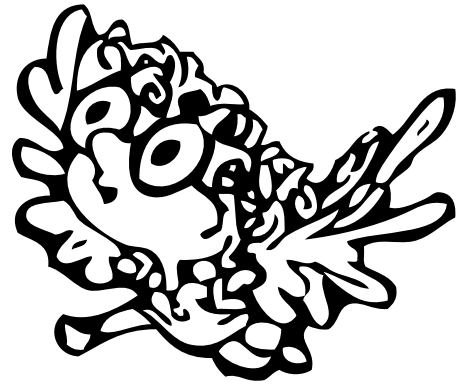
о дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії;

о інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю;

о пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи;

о захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

Повідомлення про утворення Інституту душевної релігії надіслано до органів юстиції.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст" ("Идеалист", "Idealist")

№ 9 (71) 25 травня 2015 Року Енергії

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
КВ № 19005-7795Р, видане Державною
реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 200 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності;
пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та
суверенітету особистості; відкрите вираження і
вільне поширення релігійних переконань
віруючими громадянами віросповідання (релігії)
Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь
одкровенень; реалізація прав на свободу слова,
світогляду і віросповідання, на інформацію;
критика і подолання дискримінації за ознакою
масовості (колективності) та інших видів
протиправної дискримінації; захист і розвиток
вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і
громадянина, суспільного блага, соціальних
цінностей, істини, віри, добра, відповідальності
перед Богом, народом, власною совістю,
здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

ДУШЕВНА ЛІТЕРАТУРА НА ОДЕЩИНІ

Релігійний
бюлетень
№ 9 (71)
25.05.2015

14 – 16 травня в Одесі за підтримки Державного комітету телебачення і радіомовлення України відбулася XVI Всеукраїнська виставка-форум «Українська книга на Одещині». У виставці взяло участь і наше видавництво з новими душевними книгами, які викликають сталу увагу читацької публіки.

“Душа і сучасність” — збірка есеїв про душу від трьох десятків мислячих людей, що представляють різні релігії і навіть атеїзм, актуалізує поняття душі та душевні цінності в сучасному світі.

У книжці “Душевна релігія” зібрано Священне писання душевної релігії та інша богослужбова література релігійної віри в найвищу цінність людини – душевної релігії і вічного духовного руху творення Бога як людського ідеалу через віру в себе, вірність собі, володіння собою. Видання призначене у допомогу віруючим, щоб одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, відправляти обряди душевної релігії, самостійно опановувати і розвивати віровчення, етику та організацію душевної релігії і відкрито виражати свої релігійні переконання, вільно поширювати душевну релігію. Також книжка буде корисна для всіх, хто цікавиться та бажає оволодіти душевною релігією.

ДУШЕВНА РЕЛІГІЯ

Повна назва цієї книги — “Душевна релігія: священне писання, традиційний устрій, моральний закон та богословська наука релігійної віри в найвищу цінність людини”.

Віровчення, обряд та організація віруючих в найвищу цінність людини й святині релігійної ідентичності у сукупності складають традиційний устрій душевної релігії. У книжці “Душевна релігія” зібрано основні відомості про цей устрій.

Віровчення душевної релігії складається зі священного писання, морального закону та богословської науки, а також постійно розвивається у спілкуванні віруючих з людьми, включаючи й спілкування з Богом. Священне писання – це слово Боже, моральний закон вчить нас бути собою, а богословська наука допомагає пізнавати і освоювати все буття. Обрядовість душевної релігії включає самостійні (наприклад, спілкування з Богом, посмішка) та спільні (наприклад, визначення добра і зла, релігійні

свята) ритуали й обряди, що одушевлюють наше життя. Організацією віруючих в душевній релігії є душевна спільнота (суверенна особистість), святинами релігійної ідентичності є символічні слова (наприклад, назва душевної релігії), зображення (наприклад, коло), дії (наприклад, жест благословення), які засвідчують людське володіння душевною релігією.

Мораль душевної релігії – це жива традиція самовдосконалення людини, звичаї та норми, які допомагають зрозуміти природу добра і зла та бути добром.

Богословська наука (теологія) душевної релігії – це дисципліна всеохоплюючого пізнання на основі слова Божого з метою систематизації, реалізації, удосконалення віровчення та устрою душевної релігії і світогляду віруючих в найвищу цінність людини. Об’єктом пізнання у теології людини є все буття в цілому, єдність відчутного і уявного (універсальна реальність) з людиною в центрі буття як творчим мислителем та експериментатором. Окремими складовими цього комплексного об’єкту пізнання є історія душевної релігії, священне писання, суверенітет особистості (одноосібність), мораль душевної релігії, людина, душа, Бог, ідея, матерія, енергія, душевна спільнота, душевна мова (дужкова нотація), тощо. Основним методом пізнання у теології людини є креативний ідеалізм.

Основними галузями теології людини є догматика, історія та етика душевної релігії, а також наука одноосібності, що розвивається теологами як міжгалузєва дисципліна універсального пізнання, з метою переосмислення і використання усієї суми знань людства для розвитку душевної релігії. Місія цих галузей проста: догматика вчить, що людина є джерелом всіх цінностей; історія вчить, що весь час належить людині; етика вчить, що людина є добро; наука одноосібності вчить прирівнювати все буття до людини.

ДУША І СУЧАСНІСТЬ

Повна назва цієї книги — “Душа і сучасність: діалог мислителів [есеї]”.

Збирати та публікувати роздуми людей про душу почав у 2012 році релігієзнавець, філософ та християнський богослов, шеф-редактор журналу «Апейрон +» Ігор Дмитрук. Через рік про цю ідею дізнався і з ентузіазмом її підтримав не християнин, засновник Української Душевної спільноти, проповідник релігійної віри в найвищу цінність людини, видавець і редактор релігійного бюлетеня «Ідеаліст» та журналу «Мораль» Юрій Шеляженко. До речі, ми знаємо, що крім християнства та релігії людяності у цій збірці представлені тексти прихильників інших релігій та світоглядів: мусульманства, буддизму, атеїзму, навіть рідної

української віри. Тобто, це така смачна суміш з різних поглядів на душу. З душею, виходить, дуже різні світогляди можна об'єднати! Оскільки вся збірка являє собою великий діалог на тему душі, природно, що і передмова до неї також утворилася з діалогу упорядників. Але перед тим, як відтворити цей діалог, заглянемо у майбутнє. Ми впевнені, що ця збірка ще далеко не закінчена. Тож ви можете надсилати нам свої нові есеї про душу, які будуть опубліковані в наступних виданнях цієї збірки. Насправді ми мріємо, що колись таке одкровенне і продумане есе напише кожна людина всесвіту. І ми будемо публікувати і публікувати ваші есе про душу з мінімальними літературними правками, радіючи служінню незліченним добрим людським душам.

Ігор Дмитрук:

Дана книга, іншими словами – збірка есе, писалася кілька років. Це колективний філософсько-релігієзнавчий нарис, у якому кожен читач знайде частинку своєї душі або своєї душевності. Недаремно ми назвали цю книгу «Душа і сучасність», адже немає нічого важливішого в людини за душу.

Багато людей кажуть, що вони не вірять у Бога і не вірять у душу. Тому що душу ми не можемо раціонально осмислити. До таких людей є питання: а для чого ми існуємо, якщо «немає душі»? Ми ж не звірі та не рослини, а дещо більше. Саме завдяки душі ми відрізняємося від інших істот на землі своєю добротою та неповторністю. Коли хтось з рідних чи друзів помирає, ми відчуваємо всередині себе якусь тривогу та невидимий плач. Це плаче наша душа, яку ми не бачимо, але завдяки їй ми живемо. Коли ми лишаємося на самоті, наша душа говорить нам, що робити і як робити.

Часто я чую такі слова: ти чи ти бездушний, малодушний або, навпаки, дуже душевний. Інколи люди кажуть один одному: у тебе нема душі, бо ти нелюд, звір, худоба. Але такі слова не є правдою. Душа є в усіх і вона існує вічно. Недаремно у різних філософіях та релігіях душу розуміють по-різному, але усі вірять, що душа існує.

Наприклад, у авраамічних релігіях душа потрапляє до раю чи пекла. Попадання душі до раю чи пекла залежить від праведності чи антилюдяності протягом життя на землі. У дхармічних релігіях душа перероджується, але коли душа протягом багатьох перероджень удосконалюється, вона потрапляє у мокшу чи в нірвану.

Душа – невід'ємна частка нашого тіла, а точніше, це найважливіший орган людини. Так, ми його не бачимо, але завдяки йому ми живемо на землі та творимо. Також у концепціях різноманітних релігій іде боротьба між злими силами та добрими за душі людей. Тому що душа є частинкою того Абсолюта, якого ми по-різному називаємо та розуміємо. Душа є суттю людини та Бога, адже Бог є вселенською душею,

бо він не має фізичної оболонки. Читаючи есе із нашої книги, ви побачите різноманітні інтерпретації душі та різні погляди. Але абсолютно усі автори збірки вірять у душу та душевність людини. Недаремно дана книга виходить за підтримки Юрія Шеляженка та його Української Душевної Спільноти – релігійної організації, подібної до церкви, яка найвище цінить людину та її душу. Концепція Шеляженка говорить, що душа є абсолютність людини і єдиним цілим з тілом.

Мені як християнину часто доводиться запитувати самого себе, а що зі мною буде після смерті. Де буде моя душа? Адже не завжди вдається жити згідно із заповідями Божими. Мого Бога, Ісуса Христа, який пролив свою кров на хресті та відкрив шлях нашим душам до Раю.

Я щиро дякую усім авторам за чудові есе і сподіваюся, що читачам сподобається наша спільна збірка. Вірте у Бога та рятуйте свої душі!

Юрій Шеляженко:

Я захопився ідеєю Ігоря Дмитрука видати збірку есеїв про душу і як видавець, і як віруючий в найвищу цінність людини. Адже в основі віровчення нашої релігії лежить поняття душі як досконалої, всеохоплюючої людини, ми здійснюємо обряди одушевлення та самоорганізуємося у душевні спільноти відповідно до власного Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини. Віра в найвищу цінність людини є вічною релігією та сучасним духовним рухом творення Бога – ідеалу людяності – через віру в себе, вірність собі, володіння собою. Знаком нашого віросповідання є коло, що символізує людину в центрі буття як душу буття.

Ми віримо, що людина-душа освоює світ, вбачаючи у ньому своє віддзеркалення, стає рівною його необмеженій вічності, спілкується з людьми через торкання душ. Кажучи про душевну спільноту, ми розглядаємо себе як точку відліку, центр всесвіту, або, за аналогією, душу- сонце, центр «сонячної системи» всього буття, навколо якого обертаються інші створені нами душі або, що те саме, з їхньої точки зору ми є створеними ними і обертаємося навколо них.

Душа також здійснює бажання, тільки для цього бажання мають бути досконалими, не зацикленними на чомусь конкретному, вони мають залишати простір для фантазії. Поясню, як це робиться. Філософія допомагає задумати бажане. Техніка допомагає досягти можливого. Право узгоджує бажане з можливим. А віра – особливо релігійна віра – творить чудеса, дивним чином робить бажане можливим навіть тоді, коли техніка безсила.

Я особливо вдячний панові Дмитруку за влучну характеристику, яку він дав нашій релігії в одній з публікацій на науковому порталі «Філософія і релігієзнавство»: «Ця релігія за основними ознаками є своєрідним релігійним пацифізмом». Для нас людина джерело всіх цінностей, які об'єднують все людство

всесвіту, все найкраще в людських релігіях та світоглядно-етичних системах, альтернатива конфліктним ідентичностям розбрату.

Відповідно до настанов нашого віровчення, сповідуючи мою релігію, я маю поділяти віру кожної людини, поважати кожну релігію, що утворює цінність людини; це також означає, що релігійна віра в найвищу цінність людини заохочує об'єднання, послідовне чи то одночасне сповідання різних, на перший погляд, можливо, взаємозаперечних, однак з душевної точки зору, як ми віримо, завжди взаємозбагачуючих релігій і світоглядів, не виключаючи й світського гуманізму. Звісно, що у відношенні до матеріалістичного гуманізму ми особливим чином сприймаємо його цінності. Ми вважаємо, що будь-яка людина здатна усвідомити ідею людської всеохопності, згодна вона з нею чи ні. Якщо ця ідея заперечується, тоді стає ясно, що той, хто заперечує, узгоджує себе з усією повнотою буття шляхом заперечення. Тому ми вважаємо, що в перекладі з матеріалістичної мови заперечення на ідеалістичну мову згоди, з мови боротьби на мову творення усвідомлене заперечення ідеї людської всеохопності є просто-напросто своєрідним (нігілістичним) способом погодитися з цією ідеєю.

Душа для нас є досконалим початком усього, універсальною формулою буття, взятою Богом за основу у начертанні всього сущого, подібно до того, як автор починає творити з чистого аркуша.

Кажучи про душу, ми не зациклюємося на формулах власного віровчення, а пригадуємо все душевне, що тільки було створено людиною з Божою допомогою. Прадавні казки, які ми чуємо з дитинства. Перший акт істинного самоствердження кожної людини, коли всі ми тими чи іншими словами висловлюємо собі та іншим, людству, всесвіту та вічності засадничий закон людської особистості: «Я – це я». Дарма що це тавтологія, головне – вона символізує нашу вірність собі, яка дорожча за будь-які асоціації з чимось зовнішнім, умовно відокремленим від себе.

Душа являється і у натхненних заспівах старого мудрого чарівника біля племінного вогнища найперших людей, у пророцтвах жерців давніх богів, але водночас і у викликах волі богів, кинутих святою людиною. Душа являється у сміливих словах давнього філософа: людина є мірою всіх речей. Душа висловлюється в клятвах про дружбу, в освідченнях у коханні, у всепроникливій цікавості та скептичній сумнівності дослідника та в наукових публікаціях.

Всеохопну душевність знаходимо у текстах, які лежать в основі масових релігій сучасного світу – християнства, ісламу та буддизму. У першій проповіді Будди про страждання від бажань та серединний шлях до подолання страждань у досконалому стані нірвани. У віщих снах пророка Мухамеда, його шляхетних помислах в усамітненні у печері Хіра та перших

проголошених аятах Корану про спілкування з Богом через читання, настанов на людині бути щедрою подібно до милостивого Бога. Душевність, захист права душі жити, бути відвертою, співчутливою та люблячою і не бути підкореною зверхнім ідолам гріхів, висловлюється і через десять заповідей, дарованих Богом Мойсею, і через нагірну проповідь Ісуса Христа.

Всі ці та безліч інших релігій та світобачень ми розглядаємо як грані однієї величної, прадавньої, споконвічної традиції, традиції людяності, традиції душевності. І це жива, мінлива традиція, як завдяки вірності людей своїй власній душі, так і завдяки тому, що ми звемо духом заперечення.

Кожна традиція містить в собі «дух заперечення» – ідею недосконалості всього нетрадиційного. Але «дух заперечення» справді відповідає традиції лише у тому разі, коли, заперечуючи нетрадиційне, заперечує також і традиційне та допомагає цим зберігти послідовність та животворність традиції. Адже непослідовність, лінощі, безумний догматизм, відсутність щирої віри у традицію та прагнення розвивати її, пізнаючи нетрадиційне та використовуючи його корисні якості – вбиває традицію. Постійне вбудовування нетрадиційного у світобудову своєї традиції є неминучим шляхом розвитку будь-якої традиції, і цей розвиток не припиняється, поки традиція жива. У традиції індивідуального самовдосконалення людини проявом духу заперечення є скромність, поцінування простоти, незгода з ідентичностями та ієрархіями, ідеєю людської нерівності, незгода з будь-яким поділом на «своїх» та «чужих». У науковій традиції проявом духу заперечення є практицизм, повторюваність здобутих знань на власному досвіді кожного вченого. У філософській традиції проявом благородного сумніву є прагнення об'єктивності та недовіра до суб'єктивного. У Біблії, в книзі Буття читаємо, що Авраам бачив волю Божу в тому, щоб принести в жертву рідного сина, він зв'язав хлопця і навіть взяв ніж, але дух заперечення одушевився у формі Божого янгола і вимагав не піднімати руку на отрока. В ісламі мудра покора волі Аллаха нерозривно пов'язана із духом заперечення у формі пильного утримання від неправильного тлумачення і порушення його волі, уникнення одержимості джинами нестриманих почуттів. У буддизмі дух заперечення виявляється в застосуванні понять шуньяти (невичерпності) та анатману (несамостійності) до всіх дхарм (феноменів, форм, проявів стану дійсності), однакового заперечення і споживацтва, і аскетизму на вісімковому шляху до праведності, повноти нірвани, просвітленого стану мудрої людяності, зразком якого є стан будди. Традиція людської мови найкраще показує всеохопність людської душі, будь-якою людською мовою можна назвати все буття в цілому одним словом («всесвіт»). Від мови недалеко і до літератури. Тарас Шевченко писав: «Як небо блакитне, нема йому краю, так душі почину і краю немає».